

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev 235/04-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Stanka Jesenkovića, kao predsjednika vijeća, te Miljenke Vraničar, mr. Jasne Brežanski, Davorke Lukanović-Ivanišević i Nenada Perina, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja F. S. iz B., kojeg zastupa punomoćnica Z. B., odvjetnica u Z., protiv tuženika C. o. d.d. Z., i GP T. iz Z., radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženika C. o. d.d. Z. protiv dijela presude Županijskog suda u Zagrebu od 11. studenog 1997. godine, poslovni broj Gž-2828/97 kojim je potvrđena presuda Općinskog suda u Zagrebu od 3. svibnja 1996. godine, poslovni broj Pn-2628/94 u dijelu koji se odnosi na tog tuženika, u sjednici vijeća održanoj dana 23. ožujka 2004. godine,

p r e s u d i o j e:

Odbija se revizija tuženika C. o. d.d. Z. kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom je odlučeno:

"I. Tuženici C. o. d.d. Z., Filijala Z., i GP T. Z., dužni su solidarno platiti tužitelju S. F., iznos od 37.930,00 kn, sa zakonskom zateznom kamatom prema čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, koje teku od zaključenja glavne rasprave tj. 3. svibnja 1995.g. do isplate, te su dužni solidarno tužitelju naknaditi trošak ovog postupka u iznosu od 15.000,00 kn, a sve to u roku od 15 dana.

II. Tužena GP T. Z., dužna je platiti tužitelju S. F., daljnji iznos od 30.070,00 kn, sa zakonskom zateznom kamatom prema čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate koje teku od zaključenja glavne rasprave tj. 3. svibnja 1995.g. do isplate, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužitelj S. F., s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva u odnosu na II tuženu GP T. Z. u iznosu od 4.200,00 kn."

Drugostupanjskom presudom je odlučeno:

"O d b i j a j u se žalbe tuženih kao neosnovane i potvrđuje presude Općinskog suda u Zagrebu od 3. svibnja 1996. godine, broj Pn-2628/94, u pobijanom dijelu pod I. i II. izreke, kojim je uopće udovoljeno tužbenom zahtjevu tužitelja, te u pogledu odluke o trošku parničnog postupka.

Tužitelju se ne dosuđuje trošak odgovora na žalbu."

Protiv dijela te presude koji se odnosi na I-tuženika C. o. d.d. Z. reviziju je izjavio I-tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se u pobijanom dijelu obje nižestupanjske presude preinače.

Odgovor na reviziju nije podnesen, a Državni odvjetnik Republike Hrvatske se nije izjasnio o reviziji.

Revizija nije osnovana.

Revident u reviziji, osim što se na to poziva kao revizijski razlog, ne navodi na koji način bi bila počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka u postupku pred nižestupanjskim sudovima. Kako u postupku nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. ZPP, na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, nije osnovan revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka.

U postupku pred nižestupanjskim sudovima je utvrđeno:

- da je tužitelj pretrpio štetu zbog povreda na radu na gradilištu II-tuženika,
- da je odgovornost II-tuženika za predmetnu štetu nastalu tužitelju utvrđena pravomoćnom presudom u ovom predmetu (protiv tog dijela drugostupanjske presude II-tuženik nije izjavio reviziju),
- da je između I-tuženika kao osiguratelja i II-tuženika sklopljen ugovor o osiguranju od odgovornosti za štete nastale od djelatnosti II-tuženika.

Imajući na umu takvo utvrđeno činjenično stanje nižestupanjski sudovi su pravilno primijenili odredbe čl. 940. i 941. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99) smatrajući da za predmetnu štetu postoji i odgovornost I-tuženika. Naime, u slučaju osiguranja od odgovornosti od djelatnosti osiguratelj odgovara solidarno s ugovarateljem osiguranja trećoj oštećenoj osobi za štetu nastalu od djelatnosti, ali najviše do iznosa svoje obveze iz ugovora (što u ovom predmetu nije sporno).

U odnosu na revizijske prigovore treba, prije svega, reći da se dio revizijskih navoda odnosi na prigovore utvrđenom činjeničnom stanju. Međutim, prema odredbi čl. 385. st. 3. ZPP revizija se ne može izjaviti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa revidentovi navodi u tom pravcu nisu niti uzeti u razmatranje.

Također, neosnovano prigovara revident da kao osiguratelj ne bi bio odgovoran za štetu tužitelju, jer tužitelj nije bio radnik II-tuženika, pa ne postoji odgovornost II-tuženika po odredbi čl. 6. Zakona o zaštiti na radu. U postupku nije utvrđeno da bi odgovornost osiguratelja (I-tuženika) bila ograničena samo na štete koje pretrpe radnici ugovaratelja osiguranja (II-tuženika), pa je u smislu naprijed navedenog II-tuženik pasivno legitimiran i odgovoran za štetu tužitelju nastalu na gradilištu II-tuženika.

Prema tome, nije ostvaren niti revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava, pa je na temelju odredbe čl. 393. ZPP odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu, 23. ožujka 2004. godine

Predsjednik vijeća:
Stanko Jesenković, v.r.